

İttihad Terakki ve Kemalistler

İttihad Terakki ismi, bugünkü manasıyla birlik ve kalkınma demektir. Bu Cemiyet, 1400 yıllık İslamî birikim yanında 1000 yıllık Türk birikimine sahip, bilgili edip ve siyasilerden oluşuyordu. Ayrıca modern asrı ve Avrupa’da olan-biten her şeyi çok iyi biliyorlardı. Cemiyetin tek bir aşkı vardı: Modern bir Osmanlı veya İslam Birliğini kurmak ve korumak; Türklerin himayesinde modern bir medeniyeti insanlığa yaşatmaktı. Onların Türklerden başka diğer etnik gruplara karşı siyasetleri ise şöyle idi: Her millet dil ve geleneklerinde, yerel özelliklerinde hür olacak. Fakat Osmanlı merkezi idaresine bağlı kalmalı..

Bediüzzaman 31 Mart Vakası sebebiyle Harb-i Örfi (Sıkıyönetim) Mahkeme Başkanlığına sunduğu ve iki sefer bastırıldığı ilk müdafaaanamesinin sonunda İttihad Terakki’nin programına uygun olarak Kürtler için beş maddelik tavsiyelerde bulunur. Bununla İttihadçılara *Ben sizin adamınızım, sizin programınızı uygulatmaya çalışan biriyim*, der. Bu beş maddelik nutuktan sonra Abdulhamid Han’a olan muhalefetinin özetini bu kitaba ilave eder. Yine bununla der ki: Sizin beni Abdülhamidçi görmeniz ve bu mahkemede idam ile yargılamanız yersizdir. Ben, Abdulhamid’in istibdat ve statükoculuğuna karşı gelenlerin ilklerindenim.

Fakat hafıza kaybına maruz kaldıklarından ve tarihin iç yüzünü bilmeyen bazıları, bu noktayı bilmedikleri için Bediüzzaman’ı, Kürtçülükle veya Masonlara yardım etmekle itham ediyorlar. Hatta bu sırrı bilmeyen iki Nurcu yayınevi, sözü geçen kitabın orijinalini basmaktan imtina ettiler. Bir müdürleri, galiba Üstad bediüzzaman, eskiden Kürtçü idi, dedi. Ben hayır! O asla Osmanlılık ve ümmet çerçevesi dışında olmamıştır, dedim; söz konusu olan kitapla ilgili nükteyi anlattım. O, bunu bir makale olarak yaz; idarecilerimize vereyim, dedi. Fakat anlamazlar, diye o zaman yazmadım.

Bu müdafaa kitabının sonunda kendisine karşı geldiği Abdülhamid Han da dindar, ferasetli biri idi; hain değildi. Onun tek kusuru istibdatçı ve statükocu olmaktı; İttihadçıların yenilikçi ve kalkınmaya yönelik, demokratik projelerine karşı gelmekti. Nitekim kendisi, Naciye Sultanı İttihad Terakkinin başlarından biri olan Enver Paşaya vermiştir.

İttihad Terakki iktidarı ve İngiltere, dünya hâkimiyeti konusunda rekabet halinde idiler. Onun için İttihadçılar bütün kuvvetleriyle İngiltere’ye muhalif ve rakip olan Almanya ile ittifak yaptılar. Hatta denilebilir ki; Birinci Dünya Savaşının asıl ve gizli amacı, İngiltere liderliğinde Osmanlıyı ve İttihad Terakkiyi tasfiye etmek idi. Savaş Osmanlı ve Alman mağlubiyetiyle sonuçlanınca İngiltere, ikinci hamleye geçti. Türkler bir daha İslam âleminin başına geçmesin, bizim sömürgelerimizi elimizden almasın, diye bu savaşın sonunda; benlikleri çok ezilmiş olan asil ve medeni Türklere İslamiyeti ve dinî yaşamı sonuna kadar yasak ettirdiler. Türkçülüğü ise, sonuna kadar serbest bıraktıkları gibi, dindar Türk milletine ırkçılığı din gibi

aşladılar. Çünkü Türkçülük ve buna dayalı bir inkılâp ve ideoloji, Türkleri üç büyük dünya misyonlarından koparıyordu.

Birinci Dünya Savaşının sonunda İttihad Terakki ve Osmanlı İmparatorluğu tasfiye edilince; İttihad Terakkinin Mason kesimi ve Osmanlı Hanedanına düşman benzeri çevreler birleşip Kemalistler olarak ortaya çıktılar. Dâhili ve harici bütün güçleri ve medyalarıyla İttihadçıları karaladılar. Bir daha İslamiyet gibi evrensel düşünceler, Türk milletinde ortaya çıkmamak üzere İttihad Terakkinin bütün evrensel projelerini millete unutturdular. Evrensel düşünceyi, Osmanlıcılığı ve Ümmetçiliği en büyük suç saydılar. Demek Kemalistleri, İttihadçılarla bir görmek; dünyadan, tarihten, dinden ve siyasetten hiçbir şey bilmemektir.

Nitekim Cumhuriyetin kuruluşuna katılan İttihadçıların son bakiyeleri dahi, Kemalistler tarafından tasfiye edildiler; başkanları yurt dışına kaçmak zorunda kaldılar. Çoğunluğu ise, değişik bahanelerle idam edildiler. Kemalist zihniyet, o kadar çok İngiliz işine yaramıştı ki; İngiltere ve diğer Avrupa ülkeleri dindaşları ve taraftarları olan Ermenileri, Yunanlıları ve Kürtleri arkadan vurdular. Onları kendi çıkarları için yem yaptılar. Nitekim Osmanlı iktidarı bitince; İngiltere, Fransa ve İtalya kendiliğinden, hiç savaşmadan çekildiler. Türklüğe yani ulusalcılığa dayanan bir ülke kurulması için başta İstanbul olmak üzere belli bölgeleri Kemalistlere devrettiler. Müslüman Türklerin Anadolu'ya göç etmesini teşvik ettiler. Çünkü Lozanda Hükümetten 30 yıl içinde bütün Müslümanların dinsiz veya Protestan yapılması sözünü almışlardı. Mübadeleyi ve özellikle Karaman Türklerinin Yunanistan'a göç etmesini emrettiler. Çünkü Anadolu'da Hıristiyan nüfus kaldıkça; Müslümanlar dinsiz yapılamazdı.

Kürtler ve Türkler galiba ders almamış ki; Altan Tan hiç zamanı olmadığı halde bu devir teslim işini Mecliste dile getirdi.. Ona mukabil değerli bir bilim adamı olan Yusuf Halaçoğlu *Bizinkiler İngilizlerle işbirliği yapmışsa; sizin Kürt aşiretlerinden bir kaçı da Ruslarla işbirliği yaptı; işte belgesi*, diye Meclisin o önemli kürsüsünü boşuna meşgul ediyorlar. (Bu işbirliği teşebbüsü olabilir. Fakat bildiğim kadarıyla hiçbir Kürt aşireti, dış güçlerle işbirliği yapacak kadar organize değildi; şimdi de değildir.)

Yusuf Hoca arşivci olduğundan hemen hemen her meselede muhatabının gözüne bir belge sokuyor. Fakat bir şey unutuyor: Tarihinde hiç iktidar yüzü görmemiş bir Kürt aşiretinin Ruslarla işbirliği yapması veya yapmak istemesi, bin yıl dünyaya egemen olan ve yeniçağda da dünya hâkimiyetine oynayan, emsalsiz bir devlet ve medeniyet geleneğini ortaya koyan Türklerin İngilizlerle işbirliği yapmasını gerektirmez. Böyle bir şeyi karşılaştırmak dahi çok büyük bir ayıptır.

Nurcuların çoğunluğu ise, İttihad Terakkinin ve Bediüzzaman'ın o bilimsel, siyasi ve medeni projelerini anlayıp uygulama altyapısını hazırlayacaklarına Abdülhamid'i adeta peygamber gibi görüyorlar. İttihad Terakkiyi de Kemalistlerden daha kötü hatta hain olarak ilan ediyorlar. Münazarat kitabından bir cümle dahi anlamadıklarını gösteriyorlar. Çok trajik bir durum ki; Başbakan dahi bazen bu söyleme katılıyor; Kemalistlerle İttihadçıları bir görüyor; tarihi bilmediğini gösteriyor.

Cumhuriyet öncesinin Rumları da Ermenileri de Yahudileri de çoğunluk olarak selametlerini İttihad Terakki programı çerçevesinde görmüşler idi ki; şimdi azınlık dediğimiz bu grupların aydınlarının çoğunluğu İttihad Terakkiye üye olmuştu. Eğer Osmanlı giderse başlarına bin bir bela geleceğini hissediyorlardı. Nitekim öyle de oldu.

İbret alınacak bir nokta: İnsanlık için vazgeçilmez bir ihtiyaç olan güçlü bir birlik ve medeniyet, İngilizler sayesinde Türklerde gerçekleşmeyince; dinsizlik ve hainlik yaptıkları için İngilizlerde de gerçekleşmedi. Gitti Amerika’da gerçekleşti. Çünkü tabiatta boşluk olmaz.

İlginç ve gerçekçi bir yorum: İngilizlerin siyasi programları olarak gerçekleşen Kemalist inkılabın; kurtuluş, çağdaşlık, özgürlük, milli hâkimiyet diye halka yutturulması, dünya tarihinin en büyük hile ve yanıltması olduğundan Bediüzzaman buna, en kötü yanıltma manasına gelen deccaliyet ismini veriyor. Maalesef Güney Amerika ve Afrika ülkeleri dahi dünya stratejisini artık bilirken Türklerin, Kürtlerin ve bunların aydın grubu olan Nurcuların bu gafilâne halleri insanı derinden derine üzüyor.

Hulasa: İttihad Terakki’nin hedefleri Türk-İslam veya Osmanlı mirasını ve medeniyetini kurtarmak, dünya ile rekabet edebilecek seviyeye getirmek idi. İngiltere’nin hedefi ise, Türkleri tarihlerinden, İslam dininden, hatta dünyanın evrensel medeniyetinden koparmak idi. Maalesef bunu bir derece becerdiler. Türklerin bin yıllık birikimini yok ettiler. Onlara redd-i miras yaptırıldılar. Evet, Türklerin bin yıllık miraslarına ve evrensel medeniyetlerine bir daha kavuşması için galiba bin yıl zaman gerekir. Çünkü bu mazlum millet; dilinden, dininden, medeniyetinden ve evrensel misyonundan çok derin bir kopuş yaşamıştır. Öyle ki bütün tahribatına rağmen komünist Rusya böyle bir kopuş yaşamadı. Bugün itibarıyla onlar bizden daha iyi bir şekilde diline, dinine ve tarihine sahiptirler.

Hulasa, Osmanlı medeniyeti, ırka dayanmadığından ve Türklerin Kur’an bayraktarlığı, İslam Birliğini sağlama ve dünyaya nizam-ı âlem getirme gibi üç önemli görevi olduğundan bütün dünya milletleri ırkçılık yapsa da onlar yapmamalı. Böyle bir şey onlar için intihar olur.

Bütün bunlara rağmen Kemalistlerin Atıf Hoca ve Şeyh Said gibi dindar şahsiyetleri İngiliz ajanlığıyla suçlaması ve bir kısım Müslüman Türklerin de Şeyh Said hakkında buna inanması, hatta birkaç Nurcu yazarın bu iftirayı delil diye kitabına alması, o kadar büyük bir yanıltmadır ki; insan olan herkes böyle bir iftiradan utanır.

Bediüzzaman’ın Münazarat Kitabından:

İttihad Terakki ve Kemalistlerin Tarifi:

İttihadçılar İçin:

S- Eskiden beri işitiyoruz ki: “Bazı Jön Türkler masondurlar, dine zarar ediyorlar.”

C- İstibdat (Osmanlı’nın eski statükocü yapısı) kendini ibka etmek (yaşatmak) için şu telkinatı vermiştir. Bazı laubalilik (dini yaşamda gevşeklik) dahi şu vehme kuvvet veriyor. Fakat emin olunuz ki, onların maksadı dine zarar değildir. Belki milletin selametini temin etmektir. Fakat

bazıları dine layık olmayan barid taassuba (hurafeci soğuk tutuculuğa) müfritane (aşırı bir şekilde) iliştiriyorlar. Demek meşrutiyete hizmetleri sebkat eden (geçmiş olan) veyahut kabul eyleyenleri Jöntürk tesmiye ediyorsunuz. İşte onların bir kısmı İslamiyet fedaileridir. Bir kısmı da selamet-i millet fedaileridir. Onların ukde-i hayatiyelerini (çekirdek kadrolarını) teşkil eden İttihad Terakkidir. **Ve sizin şu aşairiniz (aşiretleriniz) kadar ulema ve meşayih Jön Türkler meyanında (arasında) mevcuttur.** Vakıa, onlarda bir takım edepsiz, çok sefih (hedonist) bazı masonlar dahi bulunur; lakin yüzde ondur. Yüzde doksanı sizin gibi mu'tekid (inançlı) Müslimlerdir. (We'l-hükümü li'l-ekser; hüküm çoğunluğa göredir.)

Kemalistler İçin:

S- Efkârı teşviş eden (kamuoyunu şaşırta,) meşrutiyeti (seçim ve özgürlük şartıyla Osmanlı iktidarını) takdir etmeyen kimlerdir?

C- Cehalet ağının, inad efendinin, garaz beyin, intikam paşanın, taklid hazretlerinin, mösyö gevezeliğin taht-ı riyasetinde insan milletinden, menba-i saadetimiz olan meşvereti inciten bir cemiyettir.¹ Beni beşerde (insanlık âleminde) ona intisab eden; bir dirhem zararını bin lira milletin menfaatine feda etmeyen, hem de menfaatini ızrar-ı nasda (başkasına zarar vermede) gören, hem de muvazenesiz, muhakemesiz mana veren, hem de meyl-i intikam ve garaz-ı şahsisini feda etmediği halde mağrurane millete ruhu feda etmek davasında bulunan, hem de beylik veya tavaif-i mülûk mukaddimesi olan muhtariyet (federasyon) veya cumhuriyet gibi (ulusalcı manasıyla) gayr-ı makul fikirlerde bulunan, hem de zulüm görmüş, kin bağlamış, Meşrutiyetin birinci ihsanı olan aff etmeyi ve istirahat-ı umumiyeyi fikr-i intikamına yediremediğinden herkesin asabına dokundurmakla (tahrikler yaptırmakla) ta heyecana gelip terbiye görmekle teşeffi isteyenlerdir.. (Kin hastalıklarını gidermeye çalışanlardır..)

1. 03. 2012
Bahaeddin Sağlam

¹ Haşiye: Burada mason ve dönmelerin cemiyetinden haber vermek içinde, bir çeyrek asır istibdad-ı mutlakla (tarihte eşi-benzeri görülmeyen bir diktatörlükle) hükmeden bir hâkimiyeti, gaybı ihbar eder. (Önceden, Kemalistlerin geleceğini haber verir.)